

UTASSY JÓZSEF
Fázik a fülem

Üvölt a farkas.
Szél zúg. Hatalmas
éj s riadalmas
vihár van. Hallgass!

Ébredezz: tó, kert,
dombhát, hegyorom,
pörge kalapom,
hófehér ingem,

mert minden-minden
„zúzos”, zúzmarás,
deres, porhóvert.
Öltöztess: adj rám

puha pulóvert,
s mintha magányod:
gyönyöríts rám egy
báránybőr kucsmát,

irhakabátot!
Didergek. Fázom.
Bázakerettye
poklában nyögök:

asszonyom várom.
Tűnj el, fagyhalál!
Fázik a fülem.
Fogam vacog. Fáj.

Jöjj értem, kikelet!
Csengj, te jég! Fagy, pengj!
Csönd van. Csillaggal
diadalmas csend.

Bázakerettye, 2005. március-április

Kipusztulóban

Inog, recseg az agg családfa,
többé nem hajt levelet, ágat.
Utolsó gyümölcse én valék,
s velem kihál a vén Vadász-had.

Mi még hadokba rendeződtünk,
s hosszú-hosszú századokon át
ha egy Vadász-fiú megnősült:
toldott a házhoz még egy szobát.

Hej, ha föltámadna temetőnk!
Nagy, bortól bíborló éjszakán
szívemre ölelném remegőn:
dédapám, úkapám, szépapám.

Inog, recseg az agg családfa,
nem hajt többé levelet, ágat.
Utolsó gyümölcse én valék,
s kihál velem a vén Vadász-had.

Aki elandalítana

Úgy kellene most valaki mellém,
aki elandalítaná elmém!

Nem tudok mit kezdeni magammal,
mint anyókák, motyogok magamban.

Összevissza hadonászok. Intek.
Hatalmasat kiáltok. Legyintek.

Úgy kellene valaki most mellém,
mint a mágnes, magamhoz ölelném!

S tükör elé lépnék, hogy megkérjem:
hagyja el a szobát tükörképem.

Ha most az Úr megcsókolná elmém:
a világot menten átölelném!